

שרוני!

אין מספיק מלים שיוכלו לתאר מה קורה בלב.

אין מספיק מלים שיוכלו להביע מה גדול הוא הכאב.

פרח צעיר, מדהים וזהוב

נקטף מאיתנו - ואלינו לא ישוב.

נוכחותך הורגשה בכל מקום בו היית,

עינייך המאירות וחיוך הנצחי דבקו בכל מי שבסביבתו בילית.

גם כשחלית - החיוך על שפתייך נשאר,

המבט החם והאוהב בעינייך נותר.

לחמת בעוז ובגבורה

במחלה הארורה.

למרות הכאב שלבטח קרע אותך מבפנים,

המשכך לחיך, לשמוח ולתת לנו את התחושה שהכל יהיה בסדר והחיים עדיין יפים.

קיווינו ורצינו להאמין שלסיפור יהיה סוף טוב,

שנשוב לראותך המלוא הדרך, עם שיערך הארוך והזהוב.

אך כמו שאמרו כבר לפנינו - אלוהים רוצה לידו את הטובים ביותר,

ועלייך, שרוני, לא הסכים לוותר.

במלחמה הקשה והארוכה על חיך - לא ניצחת,

ולכן אנו כאן עכשיו, מלווים אותך.

נפרדים ממך ומלווים אותך למנוחת עולמים,

כואבים, בוכיים, מסרבים להאמין.

איך זה אפשר להיפרד לנצח מבחורה צעירה,

כישרונית, מדהימה, שרק בתחילת דרכה?
הדבר לא נקלט, ואנחנו קטונו מלהבין,
ולא נותר לנו אלא בעצב את ראשינו להרכין.

שרוני!

תנוחי בשלום על משכבך.
אנחנו לעד נזכור את יופיך.
את זיו פנייך והחיוך המקסים,
האנרגיות, השמחה והרגעים היפים.
ננצור בליבנו כל חווייה שעברנו איתך,
ולעד, יקירתי, נאהב אותך.

אלוהים, היום זכית במלאך.